

Verja tenninar við lakki

1000 born í Jernløse kommunu hava fingið tenninar »for-segladara«. Professari J. J. Holst og tannlækni Poul Schroder kundu á januarskeiði sínum siga frá væleydnaðu roynd síni.

Tað koma ikki hol á tenninar. Ið eru vardar av einum serligum lakki.

112 born á 6 ára aldrinum

hava fingið tenn sínar vardar við hesum lakki og talið skal nú hækkað til 1000 born.

Fer alt at ganga sum ætla, verður hetta lakkið óivað nýtt til øll 3600 6 ára gomlu bornini í kommununi.

Væntandi fer hetta lakkið at vera nýtt til allar nýføðingar í Jernløse kommunu.

Leif.

Jarnbreyt gjøgnum Kaspisku oyðimørkina

Nýggj jarnbreyt millum miðpartar Sovjetsamveldisins og Usbekistan og Turkmenistan verður nú bygd. Av samanlagda teininum fara 450 km at verða lagdir gjøgnum Kaspisku oyðimørkina. Í sambandi við nýggju jarnbreytina

er ætlanin at sambinda tær breytir, sum frammanundan eru á staðnum, so at samband fæst millum oljukeið á Mangysjakk-hálvoynni eystantil við Kaspiska havið og Astrakhan við Volgu-munnan. (APN)

275 sjúkrakassar í Danmark

Í 1970 vórðu 779 danskir sjúkrakassar niðurlagdir. Sjúkrakassarnir eru nú 275 móti áður 1004. Hóast tær stóru samanleggingarnar, hövdu tveir fimtapartar av sjúkra-

kossunum undir 5000 limir. Íalt er 3.739.188 fólk — við árslok 1970 — limir í donskum sjúkrakössum og framhaldskössum.

LESID SOSIALIN!
HALDIÐ SOSIALIN!
KEYPIÐ SOSIALIN!
SOSIALURIN — altíð bestur!

Vit hava altíð á goymslu
alt tilfar til

blikksmíð
sanitet
hitaverk
ventilatión

Verður sent
um alt
landið

Tlf. 1 1071 . Tórshavn

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

III. partur

Eg varð eitt sindur undarliga við, tá læknin brá sær við og hugdi fastlaga at mær.

»Er nakað áfamt?« spurdi eg

»Nei, onki beinleiðis,« svaraði hann; »men øll hava klagad um hatta kamarið teir sein astu túrinar.«

»Eg ætli mær so vissuliga eisini at klaga,« segði eg.

»Tað er so ráligt har inni.«

»Eg rokni ikki við, at tað fer at hjálpa nógv,« svaraði læknin. »Eg haldi har er nakað — men tað er ikki mín uppgáva at gera ferðafólkin bangin.«

»Tygum nýstast ikki at vera bangin um at gera meg bangan,« svaraði eg. »Eg man fara at klára tað. Gerist eg sjúk-ur, komi eg til tygara.«

»Tað er ikki so nógv ráin,« segði hann. »Har vænti eg, at alt fer at laga seg. Svevur nakar annar har?«

»Ja, ein kópur, sum fer fram mitt um náttina, rýkur út gjøgnum hurðina uttan at lata hana aftur.«

Aftur hugdi læknin forvitin at mær, men hann sá álvar-samur út.

»Kom hann aftur?« spurdi hann.

»Ja, eg svav, men eg vaknaði og hoyrði hann flyta seg. Eg bleiv eitt sindur kaldur og sovnaði aftur. Í morgun sá eg, at kúgveygð stóð opið.«

»Hoyrið,« segði læknin spakuliga. »Hetta skipið dýmar mær onki. Eg skal siga tygum, hvat eg fari at gera. Eg havi fitt av plássi her uppi, og tygum kunnu halda til her eisini, hóast eg ikki veit hvør tygum eru.«

Eg gjordist heilt bilsin. Eg fataði ikki hvi hann skuldi hava slíka umsorgan fyri mær. Men soleiðis sum hann tosaði um skipið, so var eitt ella annað áfamt.

»Tað er ógvuliga vinaligt gjørt av tygum,« segði eg. »men eg haldi, at tað hevði verið nóg mikið at fingið kamarið vaskað og turkað. Men sigið mær, hvussu ber tað til, at tygum ikki dáma skipið?«

»Eg ynski ikki at gera tygum bangnan,« segði hann. »men tygum skuldu gjørt efur minum ráðum. Flytið út haddani! Eg hevði heldur vilja sæð tygum flotíð á sjónum enn vitad, at tygum ella nakar annar maður skuldi sovið í kamarið 105.«

»Tú góði Gud! Hvi siga tygum so?« spurdi eg.

»Einans tí, at á teimum seinastu trimum ferðunum eru tey ferðafólkin, sum hava sovið har, farin fyrri borð,« svaraði hann.

Eg má viðganga, at hesi tíðindi skakaðu meg almikið. Eg hugdi álvarsamur at lækninum, at vita um hann skemtad, men hann var heilt álvar-samur. Eg takkaði honum fyrri

tilboðið, men læt hann vita, at eg júst skuldi sova í hesum kamarinum og tó ikki fara fyrri borð. Hann segði ikki nógv, men hugdi eins álvarsamur og áður, og tóktist at hugsa, at eg fór at hava skíft hugsan áðrenn vit komu yvir um Atlantshavið.

Vit fóru at fáa okkum morgunmat, men har vóru ikki nógv ferðafólk. Eg legði til merkis, at einir tveir yvirmenn, sum fingur ser saman við okkum, sóu so hátíðarligir út.

Eftir morgunmatin fór eg niður á kamarið efur einari bók. Gardinurnar í yvirkoyggjuni vóru framvegis fyrirdrignar. Eg kundi ikki hoyra eitt ljóð frá ferðamanninum, sum búið saman við meg. Hann mundi óivað sova enn.

Tá eg kom út aftur motti eg tænaranum, hvors uppgáva tað var, at ganga nær og øðrum til handar. Hann teskaði, at skiparin vildi tosa við meg, og so kúvendi hann og streyk avstað, eins og hann var bangin fyrri at eg fór at spyrja um okkurt.

Tá eg kom, biðaði skiparin eftir mær.

»Tygum,« segði hann, »eg

fari at biðja tygum um eina bon.«

Eg svaraði, at eg vildi gera tað, hann bað um.

»Maðurin, sum búið saman við tygum, er burturblivin, segði hann. Hann fór í koyggjuna í gjárkvöldið. Løgdu tygum merki til nakað við hansara medferð?«

Spurningurin, sum kom ein hálvan tíma eftir, at eg hevði tosað við læknin, skakaði meg.

»Tygum vilja vera við, at hann er dottin fyrri borð?« spurdi eg.

»Eg beri ótta fyrri tí,« svaraði skiparin.

Eg segði uttan at nevna læknin, at eg hevði hoyrt søguna um kamarið hjá mær. Tað tyktist at koma ógvuliga illa við hjá honum, at eg visti hetta. Eg segði honum tað, sum hendi síðstu nátt.

»Tað, sum tygum siga, er næstan júst tað sama, sum er fortalt mær um hinar triggjar. Teir leypa upp úr koyggjuni og renna eður gongint. Tveir av teimum eru seddir at leypa fyrri borð; vit tóku frá, settu bátarnar út, men teir sóust ikki aftur. Men ongín sá ella hoyrði mannin,

sum hvarv seinastu nátt — um hann veruliga er burtur-blivin.

Tænarin, sum hevði ein illgruna, at okkurt eisini fór at henda á hesum túrinum, fór at vita hvussu hann hevði tað í morgun, men hann fann koyggjuna tóma. Klæðini vóru har, sum hann hevði hongt tey. Tænarin var tann einasti, sum kendi hann av útsjón. Hann hevur leitað allastaðni, men ikki funnið hann. Nú fari eg tí at heita á tygum um ikki at gretta hetta fyrri nokrum ferðafólki. Eg ynski ikki, at skipið skal fáa ringt orð á seg. Tygum kunna fáa eitt kamar frá yvirmonnunum, mitt um tað skal vera.«

»Eg takki tygum so mangar ferðir, men nú eg fái kamarið fyrri meg sjálvan, leggi eg onki í at flyta. Um tænarin hevði vilja flutt viðfari hjá hasum neydars manninum, so hevði mær betur dámað at verið har, sum eg eri. Eg skal ikki tala um nakað, og eg haldi, eg fari at lova tygum, at eg ikki fari at fylgja mínum medreisandi.«

Skiparin royndi at tosa meg til rættis; men eg vildi heldur vera verandi á kamarinum enn skifta kamar við einum av yvirmonnunum.

Eg veit ikki um eg bar meg byttisliga at, men um eg hevði gjørt, sum hann segði, so hevði eg onki meira havt at sagt frá...

(Framhald)

Yvirkoyggjan